

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



CHRISTOPHER NOLAN'LA BİLİMİN
VE İNSANLIĞIN SINIRLARINDA...

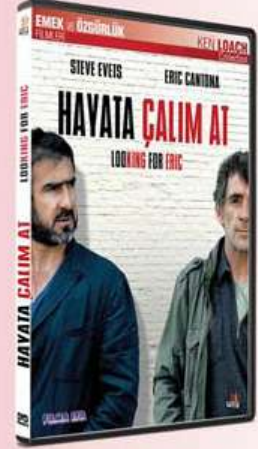
YILDIZLARARASI



“...EMEĞİN SİNEMACISI ÇAĞDAŞ
SÖMÜRÜYÜ ANLATIYOR.” ATILLA DORSAY



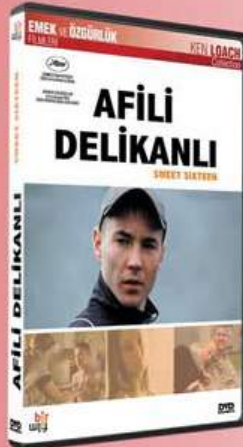
SON DERECE EĞLENCİLİ
ACI TATLI BİR KOMEDİ!



DOKUNAKLI VE
ÇOK KOMİK, EMPIRE



LOACH, IRAKTA'KI SAVAŞA OLAN
KIZGINLIĞINI ANLATIYOR -DAVE CALHOUN, TIME OUT



“YENİ VE KENDİNE ÖZGÜ”
- INDIEWIRE



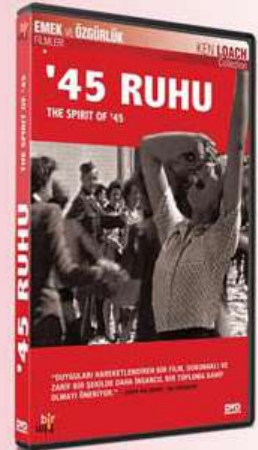
“FEVKALADE, GÜÇLÜ VE
ETKİLEYİCİ” - THE GUARDIAN



“CANLI VE HEYECAN VERİCİ.”
- PHILIP FRENCH, THE OBSERVER



KEN LOACH'UN BUGÜNE KADARKİ
EN GÜZEL FİLMİ - LIBÉRATION



“GÜÇLÜ, HEYECAN VERİCİ
VE HÜZÜNLÜ” - TIME OUT

PARALEL

SİZ DEYİN TOZ, BİZ DİYELİM GAZ; CİĞERLERİMİZE İŞLEYEN VE BİR ZAMAN SONRA BİZİ NEFES ALAMAZ HALE GETİRECEK BİR BÜYÜK FELAKETİN ORTASINDAYIZ. ÇOCUKLUĞUMUZU, İLK GENÇLİĞİMİZİ YAŞADIĞIMIZ, HATIRALARIMIZIN YURDU, İLK AŞKIMIZIN, İLK ÖPÜCÜĞÜMÜZÜN, ilk sevimimizin yatağı olan memlekette göz gözü görmüyor. Tek çare bambaşka bir dünya bulup orada her şeye sıfırdan başlamak. Ve bu dünyayı gerekirse canı pahasına bulup, bizi oraya taşıyacak olan bir avuç gönüllü söz konusu... Yaşanabilir bir dünya için çıktıkları yolculuk ölümle bitecek olsa da, insanlık adına hayatlarından ve sevdiklerinden vazgeçebilecek, gerçek kahramanlar onlar... Siz deyin Gezi Direnişi'nde can veren fidanlar, biz diyelim "Yıldızlararası" (Interstellar) filmindeki karakterler...

Farklı yorumlarla karşılanırsa da yılın en önemli yapıtları arasında yerini alan, Christopher Nolan'ın son harikası işte böyle bir konudan yola çıkıyor. Paralel evren, kuantum fiziği, izafiyet teorisi, yerçekimi kanunları gibi 'fizik'sel konular herkesin algılayabileceği şekilde filme yedirilirken, asıl önemlisi 'sevgi' mevhumunun üzerinde duruyor. Tüm bu saydıklarımızın yanında (üzerinde) bir kavram olduğunu savlıyor. Sevgi nasıl bir şeydir ki, ölüp giden, boyut değiştiren varlıklar için de aynı şiddetle hissediriz bu duyguyu? Nasıl zaman, mekan ve boyutlar üstü olabilir? Ölçülemez, gözle görülemez, yönetilemez vs. belki ama insanı en çok insan yapan özelliklerinden biri, başlıcasıdır sevgi...

"Yıldızlararası"na gidip bu mevzulara kafa yormak yerine hafta sonu belki "Olur Olur! Bal Gibi Olur"a gitmeyi tercih edebilirsiniz. Vasatı aşamayan, esprileri kaba, zeka düzeyi yerlerde, sözümona bir komedi size iyi gelebilir. Artık yerli komedilerin olmazsa olmazı haline

gelen, en son "Sabit Kanca 2"de de bol bol maruz kaldığımız 'penis' ve 'cinsel ilişkiye girme' eylemleri üzerine kahkahalar atabilirsiniz. Tabii insan uzuvları ve cinsellik size komik geliyorsa!

Farkındaysanız TV'lerde, 'müstehten' bulunup sansürlenlen filmlerde, internette, sokakta, mecliste insan bedeni ne kadar örtülmeye çalışılırsa, o kadar 'ayıp' ve aynı oranda 'güllünesi' bir şey haline geliyor giderek. 'Din-ahlak-edep-aile-günah' kavramları ile penisini sürekli çatıstıran, bir türlü onunla barışamayan ve o uzvu aşırı ciddiye alıp dalaştıkça daha da öfkeli hale gelen insanlar topluluğu arasındayız.

Dolayısıyla, bazı sanatçılarımızı tenzih ederek söylersek; kafasını penisten kaldırıp da Nolan gibi yıldızlara bakacak ve penislere değil varoluşa ve insan olmaya dair hikayeler anlatacak birileri henüz çıkmıyor aramızdan. Oysa sırf bir Gezi Direnişi'nden dahi yola çıkarak anlatılacak o kadar çok öykü var ki...

Dönelim filme... İzafiyet teorisine göre uzayda zaman da farklı akabildiğinden, dünya üzerinde yıllar geçerken evrenin çok uzak bir köşesinde daha birkaç gün geçmiş olabiliyor. Nitekim filmde yıldızların ötesinde gezegen aramaya giden kahramanlardan birinin, paralel boyut sayesinde dünyadaki kendi gençliğiyle iletişim kurup, bu yolculuğa çıkmamasını söylemeye çalıştığı sahneler mevcut.

İnsan düşünmeden edemiyor. Acaba Gezi Direnişi günlerinde daha güzel ve yaşanabilir bir dünya için canlarını feda eden gençler de şu an oldukları boyuttan, 31 Mayıs 2013 gününü yaşayan, henüz ölmemiş 'kendileri'yle iletişim kurup, "Sakın direnişe katılmayın!" derler miydi?

Özgürlük uğruna kimseyi dinlemediklerine göre, şimdi bulundukları o çok uzak yıldızlardan uyarı yollayan kişi 'kendileri' de olsa dinlemezlerdi sanırız... Bu vesileyle bir kez daha ruhları şad olsun!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, EBRAHİM ÇELİKTÜĞ, SELİN GÜREL, JANET BARIŞ, ŞİNAN YUSUFOĞLU, İLHAN YURTSEVER, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Yıldızlararası (Interstellar); Kirli Para (The Drop);
Deniz Seviyesi; Serena; Alexander Ve Felaket, Korkunç,
Berbat, Çok Kötü Bir Gün (Alexander And The Terrible,
Horrible, No Good, Very Bad Day); On Yılda Bir: İnşaat 2;
Unutma Beni İstanbul; Tarzan; Olur Olur! Bal Gibi Olur

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, "İslami Sinema'nın Çıkmazı" yazı dizisine
"Birleşen Gönüller" in çıkmazlarıyla devam ediyor.

26 CİNNET

Okan Arpaç, hiçbir zaman gösterime giremeyen
1962 yapımı "Kayıp Kız Ayla"nın serüvenini anlatıyor.

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Fritz Lang'dan bir 'film noir' başyapıtı: "Penceredeki Kadın"
(The Woman In The Window)... Murat Özer imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Şeker Portakalı (Meu Pé De Laranja Lima); Godzilla.

34 GENÇ VE MASUM

Tan Oral'dan 1970 yapımı müthiş bir kısa animasyon:
"Sansür"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

® arka
pencere



HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ
ARKAPENCERE.COM

YILDIZLARARASI



ORJİNAL ADI Interstellar

YÖNETMEN Christopher Nolan

OYUNCULAR Matthew

McConaughey, Anne Hathaway,

Jessica Chastain, Michael Caine,

Matt Damon, Casey Affleck,

Topher Grace, Ellen Burstyn,

John Lithgow, Mackenzie Foy

YAPIM 2014 ABD-İngiltere

SÜRE 169 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**"YILDIZLARARASI",
IŞIK KAYNAKLARI VE
YANSIMALARININ
KULLANILMASI, UZAY
GEMİSİ VE ARAÇLARININ
TASARIMINDAKİ
GERÇEKÇİLİKTE
"YERÇEKİMİ"NE
EŞDEĞER GİBİ.**

BÜYÜK BÜTÇELİ, HEDEF KİTLESİ - TANITIM KAMPANYALARI İTİBARIYLA İDDIALI VE CHRISTOPHER NOLAN GİBİ SINIRLARI ZORLAYAN FİKİRLERLE ÜRETEBİR YÖNETMENİN İMZASINI TAŞIDIĞINDAN "YILDIZLARARASI"NA (INTERSTELLAR)

hayal gücümüzü ateşlemesi beklentisiyle gittik. Daha önce sinemada kullanılmamış bir bilimsel bilginin farkına varamadık... Hikaye de, yapı ve duygu olarak yabancı değildi. Neden?

Oysa, her büyük sinemacı gibi Nolan da, insan aklının en karmaşık, en derin, en mucizevi bölgelerinde gezinerek araştırıyordu. Nitekim, "Başlangıç" (Inception) bir zirveydi. Daha önce böyle bir deneyim yaşamamıştık. Edgar Allan Poe'nun "yoksa rüya içinde bir rüya mıydı, hep gördüğümüz, göründüğümüz" dizelerine uygun biçimde, belki de tüm film bir rüyadan ibaretti... "Başlangıç"ın başarısı tam da bu noktada saklı: Öyküde aslında ne olduğu hep konuşulacak!

Dilerseniz, meslek hastalığı olarak nitelendirin; bu çapta bir yapıyı kıyaslayacağınız yapıt da bellidir: Kimi araştırmacıların sinema tarihini 'öncesi' ve 'sonrası' olarak bölmesine neden olan film "2001: Uzay Yolu Macerası"dır (2001: A Space Odyssey). Stanley Kubrick'in, Arthur C. Clarke'ın kısa hikayesi "Nöbetçi"den (The Sentinel) Clarke ile birlikte uyarladığı film, insanoğlunun evrimini açıklayarak sorular sorar. Kubrick'in, yaradılışa, insan zekasına, yapay zekaya, evrene, zamana dair zaviyesi, çok üst ve üstündür. Beş yıllık bir hazırlık döneminden sonra çekilen filmin teknolojisi de şaşırtıcıdır. NASA başta, bir dizi kurumla işbirliği sonucu, mesela 12 metre çapında gerçek bir santrifüj yaptırılır. Her geçen gün aşılmalarının daha zor olduğu kanısına vardığımız 1968 yapımı "2001"den bahsetmem, "Yıldızlararası"nın ne olamadığı/olmadığı ile ilgiliydi. Yukarıdaki nedenin yanıtı da bu: Bilimkurguda yazarların önemli katkılarıyla orijinal, yaratıcı filmlerin -dijital etkiler öncesi- altın çağı yaşandı!

"Yıldızlararası", temasal ve kavramsal olarak "Mesaj"a (Contact), görsellik ve teknoloji anlamında da "Yerçekimi"ne (Gravity) yakın.

"Yıldızlararası"nın danışmanı ve yönetici yapımcılarından ve California Teknoloji Enstitüsü (Caltech) profesörlerinden, Einstein'ın genel görelilik (ya da uzayın bükülüp eğrilmesiyle meydana gelen çekim teorisi) kuramının astrofizik etkileri üzerine çalışan teorik fizikçi Kip Thorne olmasa, bu film de olamayabilirdi. Çünkü filmde, baştan sona, fizik ders kitabından bazı pasajlar aralara giriyor gibi. Thorne (1940-), çağdaşları Stephen Hawking (1942-) ve Carl Sagan (1934-1996) gibi, zaman-uzay ayrılmazlığı ve zamanın da bir şekli olduğundan başlayarak yığınla teori üzerinde çalıştığından, Nolan da, evrende serüvene çıkardığı insanların yolculuğunda kullandığı bu bilgilerin dışına çıkmamaya karar vermiş izlenimi veriyor. Seyirciye açıklarken de, karakterler arasındaki diyaloglar aracılığıyla, bazen basitleştirerek, bazen de bilimsel bir dil kullanıyor ki, bu da derste olduğunuz duygusunu pekiştiriyor. Oysa bilimkurgu fanatiklerine, tekil, sıfır hacimli, çekim alanı güçlü kara delikleri; kestirme yol solucan deliklerini, mesela "Uzay Yolu" (Star Trek) daha kasmadan öğretmişti.

"Yıldızlararası", ışık kaynaklarının ve yansımalarının kullanılması, uzay gemisinin/araçlarının tasarım ve donanımlarındaki gerçekçilikte "Yerçekimi"ne eşdeğer gibi. Dış uzay denilen bölgedeki gök cisimlerinin olası coğrafi yapıları da hakikilik hissini besliyor. Fakat yeni bir şey sunmuyor. Teknolojiyi bir kademe yükseltmiş oluyor. Nolan, IMAX ve Panavision kameralarla kısmen VistaVision çektiği filmde tam bir seyir keyfi yaşıyor.

Carl Sagan'ın eserinden uyarlanıp, Robert Zemeckis'in yönettiği "Mesaj"la ilgisi ise, bir baba ile kızının arasındaki güçlü sevgiye odaklanması. Her iki filmde de, babalar kızlarını 'yukarıya', sonsuzluğu gözlemlemeye, yorumlamaya yönlendiriyor. "Mesaj"da babasının erken ölümünü atlatabilme biliminin, asla vazgeçmeden dinlediği evrenden gelen mesajlarla birlikte yolculuğa çıkma arzusu





**CHRISTOPHER NOLAN,
BİR ABD KASABASINA,
ABD PROJESİNE,
ABD BAYRAĞINA
ODAKLANIYOR.
DÜNYANIN GERİ
KALANINI BİLMİYORUZ,
DUYMUYORUZ,
GÖRMÜYORUZ.**

ile "Yıldızlararası"nda, kızı istemediği halde ve büyük olasılıkla dönmeyeceği görevi kabul eden adamın tutkusu aynı noktada birleşiyor: Gezegenimizden başka yerlerde de temas kurabileceğimiz varlıkların var olma olasılığı!

Her iki film de, bilimin, teknolojinin somut gerçekliğine paralel, başka insanlara fedakarlıkla bağlanmamızı sağlayan soyut kavram sevginin gücünü ve bu gücün yaşamları, kaderlerimizi belirleyebilmesinin sırrını keşfe çıkıyor. "Mesaj", dramatik yoğunlukla hikayenin ruhsal boyutlarını genişletiyor. Nolan ise, kuantum fiziğine sıkı sıkıya sarılarak baba-kız ilişkisindeki teorik bilimsel çerçevenin içinde kalıyor (bir başka baba-kız ilişkisi de ikinci planda ilerliyor). Etkili finale yine bu kontekstte ulaşıyor. Sürprizi (!) yazmasam da şaşırtmayacağını söyleyebilirim.

Peki, yıldızlararasına yolculuk neden? Çünkü gezegen insanoğlunu artık istemiyor. Kuraklık, yoğun toz fırtınaları, küf ve açlıkla mücadele edemeyen insanoğlu başka gezegenlerde yaşam arıyor. Nolan, enteresan şekilde bir ABD kasabasına, ABD projesine, ABD bayrağına odaklanıyor. Dünyanın geri kalanını bilmiyoruz, duymuyoruz, görmüyoruz. İlginç değil mi? Yoksa gerekli mi değil?

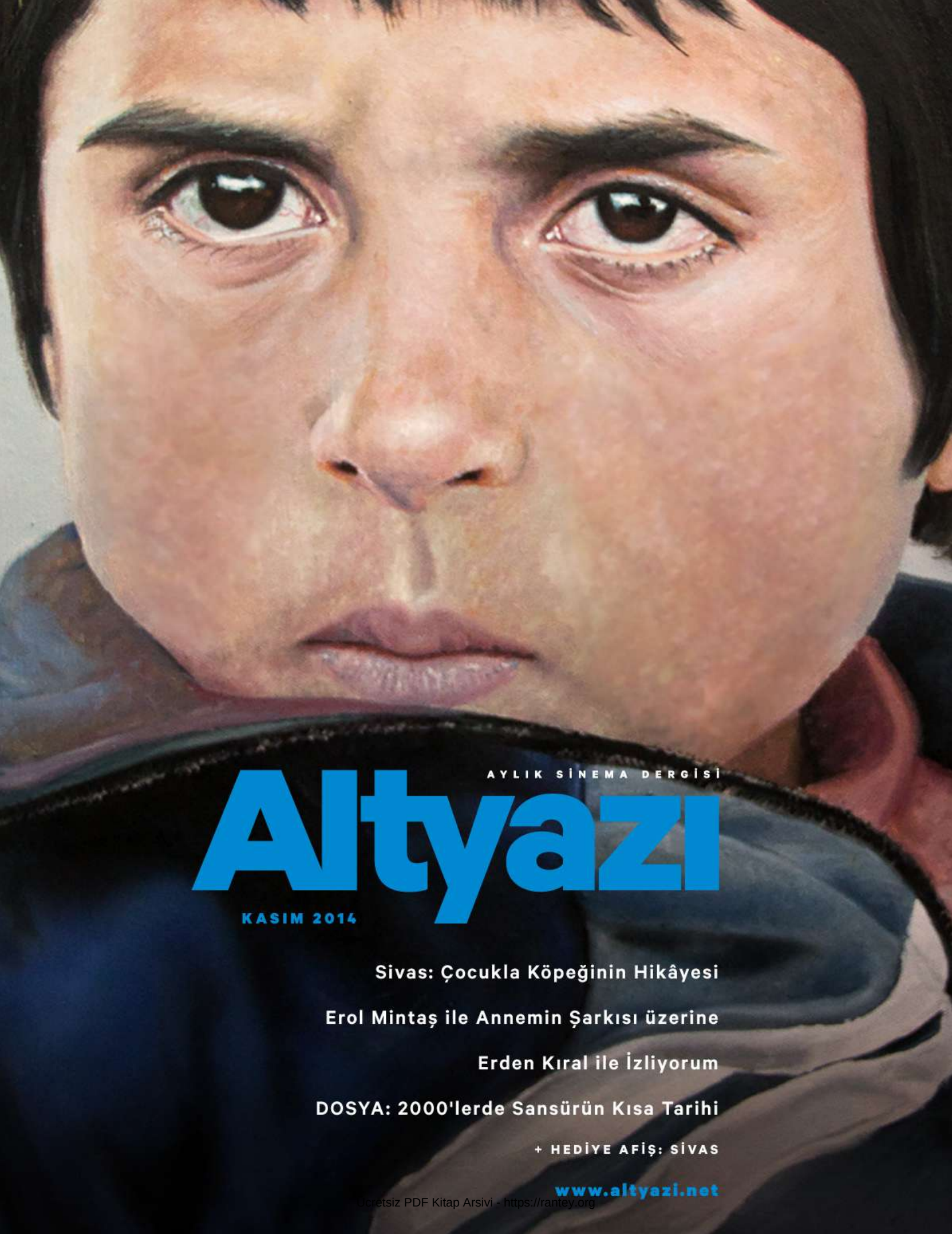
Sonuçta, filminden tatmin olmadan çıktığımı söyleyebilirim. Fakat özellikle IMAX perdesinde bir kez seyrederek merak gidermek gerekecek.



Volkanik ada olmasının cazibesi nedeniyle filmlerde sıkça kullanılan İzlanda'ya seyahat isteğini kamçılıyor!



Babanın diğer evladı olan oğluya ilişkisinin gölgede kalması.



AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

KASIM 2014

Sivas: Çocukla Köpeğinin Hikâyesi

Erol Mintaş ile Annemin Şarkısı üzerine

Erden Kıral ile İzliyorum

DOSYA: 2000'lerde Sansürün Kısa Tarihi

+ HEDİYE AFIŞ: SİVAS

www.altyazi.net

KİRLİ PARA



ORJİNAL ADI The Drop

YÖNETMEN Michaël R. Roskam

OYUNCULAR Tom Hardy,

James Gandolfini, Noomi Rapace,

Matthias Schoenaerts, John Ortiz,

Elizabeth Rodriguez

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM The Moments

Entertainment

“KİRLİ PARA”, ÖZELLİKLE BOSTON’IN SUÇ DÜNYASINI ÇOK İYİ BİLEN DENNIS LEHANE’İN (1965 DOĞUMLU yazar 1990’larda, doğduğu kent Boston’ın yükselen suç oranlarının yakın takipçisi durumunda) kısa öyküsünden perdeye bizzat Lehane tarafından uyarlanmış. Eserin sahibinin perdeye uyarladığı senaryo, bir film projesinin önemli kozlarından biri. Aslına bakılırsa “Kırlı Para” hayli ‘şanslı’ bir proje. Hem farklı bir suç filmi hem de parlak oyunculara sahip. Belçikalı yönetmen Michaël R. Roskam, onun üçüncü kez çalıştığı Belçikalı oyuncu Matthias Schoenaerts, İngiliz Tom Hardy, İsveçli Noomi Rapace ve beyazperdedeki son rolüyle James Gandolfini birlikteliği, Brooklyn’in yeraltı dünyasına fazlasıyla yaklaşıyor. Lehane bu kez Boston’da değil, New York’ta geçen bir hikaye anlatıyor.

Kıyıda köşede kalmış, belki de içine girmesi cesaret isteyen Kuzen Marv’ın Bari, çeşitli zamanlarda şehrin yeraltı dünyasını elinde tutan Çeçen mafyasının para aklama mekanına dönüşüyor. Zarflarla gelen paralar, barın arkasındaki bir düzenele gizli bir kasaya gönderilip, bar kapandıktan sonra teslim ediliyor. Marv (James Gandolfini) ve Bob (Tom Hardy) bir zamanlar Brooklyn’in suç dünyasında yer alan, fakat Çeçen mafyasının gücüne karşı koyamayarak bar işletmeye karar veren iki kuzen. Marv, bir zamanlar barın sahibiyken onu da Çeçenler’e kaptırmış, sadece işletmesini yapıyor. Birbirlerine hayli zıt karakterler gibi görünseler de ikisinin ortak noktası, film boyunca senaryonun başarılı şekilde serpiştirdiği anekdotlarla öğrendiğimiz ‘şiddet’! Bu noktada filmin sürprizlerine fazla dokunmamakta fayda var.

“Kırlı Para”yı ilginç kılan yönü, senaryonun karakterlere odaklı oluşu. Hatta bu durumun hikayeyi gölgelediğini bile söylemek mümkün.



Sonuçta üç aşağı beş yukarı, para aklanan bir barda meydana gelen ‘kolay’ bir soygunun arkasında kimin olduğu ya da mafya hesaplaşmalarının ne kadar kanlı ve şiddetli olabileceğini kestirmek çok da güç değil. Türlün pek çok yaratıcı örneğine daha önce rastladık. “Kırlı Para”nın iz bırakan yanı karakterlere kazandırdığı derinlik ve oyuncuların karakterlerle başarılı eşleşmesi. Philip Seymour Hoffman’ın bu yılki erken ölümüne benzer şekilde geçtiğimiz yıl hayatını kaybeden James Gandolfini’yi Marv rolünde son kez izlemenin tuhaf heyecanını da unutmamalı. Oyuncunun “The Sopranos” dizisinden aşına olduğumuz mafya karakterlerini canlandırmadaki yeteneği burada da karşımıza çıkıyor. Marv’ın kara mizahı, hayatla ilgili sivri tespitleri, hoyratlığı, sırası geldiğinde acımasız bir katile

MICHAËL R. ROSKAM, HENÜZ ÜÇÜNCÜ UZUN METRAJINDA BAŞARILI. JAMES GANDOLFINI’YE ADANAN FİLM, ONUNLA VEDALAŞMAK İÇİN DE SON BİR FIRSAT.



dönüşüvermesi, hatta ölmeden önceki son mimiği; Gandolfini'nin kağıt üzerindeki bir karakteri ete kemiğe büründürme yeteneğine çok şey borçlu.

Tom Hardy'ye sözümüz yok ama Bob'un sürprizli (!) varlığı, her ne kadar onu "Olağan Şüpheliler"deki (The Usual Suspects) Keyser Soze'nin uzaktan akrabasına dönüştürse de, seyirciyi ikna etme konusunda zorluyor. Dennis Lehane sanki Bob üzerinde çok uğraşmış ve onu Marv ya da filmin diğer kanlı canlı karakterlerinin ötesine taşımak istemiş ama bu çabası hedefini bulamamış. Bir karakterin pek çok zıtlığı barındırması normal ama izleyene bu zıtlıkları kabul ettirmek de şüphesiz ayrı bir beceri istiyor. Marv'ı kabul edebiliyoruz, örneğin bitkisel hayattaki babasının bağlı olduğu aletlerden gelen ses, Marv için çok önemli ama

hayattaki sert duruşu nedeniyle gözünü kırpmadan adam öldürmesine şaşırmıyoruz. Bob'dan ise emin olamıyoruz: Bu sakın sakın ve safça konuşan, pitbull yavrusunun bir daha dayak yememesi için 10 bin doları tereddütsüz gözden çıkararak, neredeyse yarım akıllı adam, nasıl soğukkanlılıkla adam 'doğrayabilir'?

"Kırlı Para" ile ilk İngilizce filmini çekip Hollywood'a adım atan yönetmen Michaël R. Roskam, henüz üçüncü uzun metrajlı filmi olmasına rağmen başarılı. James Gandolfini'ye adanan film, onunla vedalaşmak için de son bir fırsat niteliğinde...



İçine hemen girip karakterleri yıllardır tanıyormuş gibi hissetmek, filmi sevdiren en büyük nedenlerden biri.



Bob gibi, filmin finaline de ikna olmak zor.

**TOM HARDY'YE
SÖZÜMÜZ YOK AMA
BOB'UN SÜRPRİZLİ (!)
VARLIĞI, SEYİRCİYİ
İKNA ETMEDE ÇOK
BAŞARILI OLAMIYOR.
DENNIS LEHANE
SANKİ BOB ÜZERİNDE
ÇOK UĞRAŞMIŞ.**



DENİZ SEVİYESİ

ŞAYET ÜLKE SINEMASI ELEŞTİRİLİYORSA, HIÇ MODASI GEÇMEYEN POPÜLER SINEMA-SANAT SINEMASI kıyaslaması neredeyse gözü kapalı yapıldı bir zamanlar. Aradaki uçurum geniş, sınır belli, filmleri damgalamak kolaydı. “Belli ki sen sanat sinemasındansın, şöyle geç, sen ise düşman topraklarından geliyorsun, sıraya gir bakalım...” Çok kalın çizgilerle çizilmiş olan bu sınırı gittikçe muğlaklaştıran filmlerin ortaya çıkmasıyla, bu kıyaslama eskisi kadar hararetle yapılmaz oldu. Bir film, her iki tarafa da tamamıyla teslim olmadan ayakta kalabiliyor, her iki tarafın seyircisini de çekebiliyor, aradaki buzları pekala eritebiliyordu. “Deniz Seviyesi” işte bu melez filmlerden. Aşk filmi izlemeyi seven popüler sinema izleyicisinin ilgisini çekebilecek bir öyküye ve sanat sineması izleyicisini tatmin edecek bir yönetmenlik becerisine sahip. Üstelik bir ilk film ve çift yönetmenli olmasına rağmen tek elden çıkmış kadar tutarlı.

Filmin en başarılı kısmı olan ilk 30 dakikasında, çocukluğunun geçtiği yazlık evde birkaç hafta geçirmek konusunda isteksiz olan, ama sonunda kendini orada bulan Damla’nın hayatı, duyguları ve özlemleri, diyaloglardan bile pek destek almadan, ustaca anlatılıyor seyirciye. Amerika’daki ofisinde, sadece bir aksesuarın içindeki yapay kumla oynarken gergin yüz hatlarının gevşediğini gördüğümüz Damla, belli ki kumun ona hatırlattıklarıyla bambaşka diyarlara gidiyor; gayet iyi biliyoruz ki karnında bebeği ve Amerikalı kocasıyla döneceği o kumsalda onu bir kaos bekliyor.

Kaosun ana sebebi olan Burak ile Damla’nın ortak geçmişinin ayrıntısını henüz bilmediğimiz filmin bu bölümü, neredeyse bir gerilim filmi gibi kurgulanmış. Geçmişe dair verilen ölçülü ipuçları, üzerinde düşünülmüş kamera açıları, her dakika tırmanan gerilimin nefes alıp veriş ve nihayet kalabalık bir masada gerçekleşen büyük karşılaşma sahnesi, izleyicinin zekasına hakaret etmeyen, güçlü bir sinema duygusu taşıyor. Ama bu bölümün sona ereceğinin, en sonunda Damla ile Burak’ın kozlarını

paylaşacağını farkındayız elbet.

Bu kısımdan sonra, ister istemez Burak ile Damla’nın kocası Kevin arasında bariz kıyaslamalar yapmaya soyunuyor film. Peynir kadar beyaz teniyle Ege güneşinin altında savunmasız görünen, hafif tedirgin, kibar Amerikalı Kevin ile kendinden emin, yanık tenli maço Burak arasındaki erkeklik yarışı, film tarafından özenle organize ediliyor. Tipik bir Türk erkeği olan Burak’ın cesareti ve babacanlığı, Kevin’in ise bize korkaklık olarak tercüme edilen Amerikan kültürüne özgü temkinliliği boylu boyunca seriliyor ortaya. Bu noktada, erkeklige övgünün en saf halini sunan ‘yaban’ ile medeniyetin sembolü olan şehirli züppe arasında kalmış şımarık Gülşen Bubikoğlu gözümüzün önüne gelir gibi oluyor.

Aşk merkezine oturtan, iki adam ve bir kadınlı bu öykünün, birbirine zıt iki erkeği yarıştırması gayet normal. Bu yarış, formülün doğasında var ne de olsa. Ancak rahatsız edici bir detay var ortada: Damla’nın hamileliği... Muhtemelen karakterin, halinden memnun olmasa da artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiği fikrini verebilmek için ortaya atılan bu hamilelik meselesi, ne yazık ki senaryonun bir detayı olarak kalmıyor. Damla, her fırsatta hamile bir kadın olarak tanımlanıyor. Özellikle finaldeki testosteron yüklü maç sahnesinde Damla’nın sırlarının ortaya dökülme şekli, karakterin hamileliğini tek başına işlediği bir kabahate indiriyor. Bir grup erkek tarafından yargılanan kadın, mahremiyetinin saldırıya uğramasının ertesinde, hayatına giren iki erkekten de özür dilemesi gereken, tuhaf bir duruma düşürülüyor. Üçlü arasındaki hesaplaşma ritüelinin ana malzemesi, doğmamış bir çocuk olmasaydı, “Deniz Seviyesi” gerçekten de vaat ettiği gibi ‘bir kadının büyüme öyküsü’ olabilirdi.



Diyalog yazmayı bilen yönetmenlerin elinden çıkması büyük nimet.



Filmin son 75 dakikası, ilk 30 dakikanın yasını tutmakla geçiyor.



YÖNETMENLER Esra Saydam,

Nisan Dağ

UYUNCULAR Damla Sönmez,

Ahmet Rifat Şungar, Jacob Fishel,

Elif Ürse, Hakan Karsak, Sanem Öge,

Özüm Ersoy, Ayça Yağcıoğlu

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM M3 (Karlakum Film)

**“DENİZ SEVİYESİ”
AŞK SEVEN POPÜLER
SINEMA İZLEYİCİSİNİN
İLGİSİNİ ÇEKEBİLECEK
BİR ÖYKÜYE VE SANAT
SINEMASI İZLEYİCİSİNİ
TATMİN EDECEK BİR
YÖNETMENLİK
BECERİSİNE SAHİP.**

SERENA



YÖNETMEN Susanne Bier

ÖYUNCULAR Bradley Cooper,

Jennifer Lawrence, Toby Jones,

Sean Harris, Rhys Ifans,

Sam Reid

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 109 dk.

DAĞITIM Mars Dağıtım

(Mars Cinema Group)

**"SERENA", SUSANNE
BIER'İN KADIN-ERKEK
İLİŞKİLERİNE
ODAKLANIYOR GİBİ
GÖRÜNSE DE, BİR
KADININ BİR ADAMI
AVUCUNUN İÇİNE
ALMASI ÜZERİNE BİR
FİLM BU ASLINDA.**

ÜNLÜ VE POPÜLER ÖYUNCULARIN BAŞI ÇEKTİĞİ AFİŞLERİN İNSANLARDA GENEL OLARAK BEKLENTİ YARATTIĞINI söylemek yanlış olmaz. Hollywood star sistemi zaten bunun için var fakat bazen gördüğünüz, tanıdığınız yakışıklı, havalı, güzel bir yıldızın varlığına rağmen içinin boş olduğunu bile bile gitmeyi tercih ettiğiniz filmler olur. Jennifer Lawrence ile Bradley Cooper'ın başrolünde oynadığı ve 1929 yılının Amerika'sında geçen "Serena" sadece ünlü oyuncular değil, aynı zamanda yönetmeni Susanne Bier'in onlarla nasıl bir iş çıkardığını görmek açısından da merak konusuydu.

George, North Carolina'da bir yandan kerestecilik yaparken arada şehre, Boston'a da inen zengin, bekar ve çevresi için göz önünde olan öncü bir adam. Günün birinde at binerken Serena'yı görür ve birdenbire onunla evleneceğine karar verir. Hızla gelişen evlilik süreci sonrası Serena kendisini George ile birlikte North Carolina'da kerestecilik yaparken bulur. Serena bunu yadırgamaz, aksine ölen babası da keresteci olduğundan daha da yakın hisseder, işlerle gereğinden fazla ilgilenmeye başlar. George'un en yakın arkadaşı ve iş ortağı Buchanan bundan rahatsız olur, başta alışmaya çalışsa da zaman içerisinde tehlikeyi daha yakında hisseder. Serena kurnaz olduğu kadar tutkulu bir âşıktır ve bu da yavaş yavaş George'u istediği gibi yönlendirmesine neden olur.

"Serena" genel olarak Susanne Bier'in kadın-erkek ilişkilerine odaklanan filmlerinden biri olarak nitelendirilebilir gibi görünse de burada bir kadının bir adamı yavaş yavaş avucunun içine alıp felakete doğru sürüklemesi de söz konusu. Daha 12 yaşındayken ailesini yangında kaybeden ve film boyunca ara ara bu travmasını hatırladığımız Serena kötü bir kadın mı, güçlü bir kadın mı, kurnaz bir kadın mı, yoksa geçmişinden gelen travma sonucu sadece yaralı

ve aklını yitirmeye sıradan bir insandan daha meyilli olan bir kadın mı, anlamak güç. Yönetmen bütün bu kavramların etrafında dolanıp seyircinin Serena'yı sevmemesini sağlarken neden sevmediği konusunda yalnız bırakıyor.

Diğer yandan George çok daha düz bir adam. Arazisini kasabanın şerifine satmamaya direnirken bir yandan da Brezilya'da sahip olduğu başka bir arazinin ve orada Serena ile birlikte yaşayacağı günlerin hayalini kuruyor. Fakat onun da böyle düz gibi görünen yaşamı zaman zaman vermek zorunda kaldığı rüşvet meseleleri ile daha önceden birlikte olduğu bir işçi kadından sahip olduğu gayri meşru bebek ile değişiyor.

Her şeye sahip olmaya çalışan ve bu uğurda yoluna çıkan her engeli kadınlığı ve zekası ile





atlatan Serena ise iş ‘annelik’ kısmına gelince yalpalıyor. Kocasından olduğunu bildiği bir gayri meşru çocuk düşürülen bir bebekle birleşince sürekli güçlü görünme ya da olma zorlaması da duvara tosluyor. En krizli anlarında bile sürekli bir biçimde dışarıya güçlü görünmeye çalışması da bir süre sonra yaşananlarla birlikte işlevini kaybediyor. Hâl böyle olunca ortaya vasat bir hikayenin alengirli ve ünlü oyuncularla işlenmiş olanı dışında bir iz bırakmıyor film.

Jennifer Lawrence ile Bradley Cooper’ın özellikle aşklarını yansıtan kısımlarda yakın çekimleri fazlasıyla kullanan yönetmen karakterlerin ruh halini bu şekilde gözlemlemeye çalışmış gibi. Özellikle panter metaforuyla da senaryo matematiğini filmin başından sonuna kadar zorlayan bir yapı kuruyor. George’un baştan itibaren her ava

çıktığında panter arayışı, Serena’yla olan gelgitleri, arada hayalet gibi önsezileri ile dolaşan işçisi Galloway ile dramatik bir biçimde sürüklenen bir sürece işaret etse de nihayetinde zorlama olduğunu hissettiğiniz yapı seyircinin gözünde o kadar da anlamlı durmuyor.

Daha önce “Düzenbaz” (American Hustle) ve “Umut Işığım” (Silver Linings Playbook) gibi filmlerde birlikte gördüğümüz Jennifer Lawrence ile Bradley Cooper’ın kimyası yine uyumlu. Filmi seyretmek için bir neden arıyorsanız bu ikiliden başka güçlü bir sebebiniz de yokmuş gibi görünüyor.



Tarihi yansıtması anlamında mekan seçimi ve kullanımı gayet başarılı duruyor.



Jennifer Lawrence sinir bozucu bir karakteri canlandırırsa da fazla sinirli gülümsemesi bir süre sonra tekrar oluyor.

**DAHA ÖNCE
“DÜZENBAZ” VE
“UMUT IŞIĞIM” GİBİ
FİLMERDE BİRLİKTE
GÖRDÜĞÜMÜZ
JENNIFER
LAWRENCE İLE
BRADLEY COOPER’IN
KİMYASI UYUMLU.**

ALEXANDER VE FELAKET, KORKUNÇ, BERBAT, ÇOK KÖTÜ BİR GÜN



ORJİNAL ADI Alexander And
The Terrible, Horrible, No Good,
Very Bad Day

YÖNETMEN Miguel Arteta

OYUNCULAR Steve Carell,
Jennifer Garner, Ed Oxenbould,
Dylan Minnette, Kerris Dorsey

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 81 dk.

DAĞITIM UIP

**FİLM, SÜRESİNİ İYİ
KULLANMAYI BAŞARSA
DA ORTALAMA
HİKAYESİ VE
DERİNLEŞEMEYEN
KARAKTERLERİYLE
TÜRÜN PEK
AKILDA KALMAYACAK
ÖRNEKLERİNDEN.**

FORMÜL ÇOK BASİT: BAŞINDAN KÖTÜ OLAYLAR VE TALİHSİZLİKLER EKSİK OLMAYAN BİR ÇOCUK VE ONU anlamaktan oldukça uzak aile bireyleri. Bir gün bu talihsiz olaylar, ailenin tüm bireyelerine sirayet ederse ne olur? Hollywood'un bu soruya yıllardır verdiği yanıt da çok basit aslında: Ailenin bağları bu kötü olayların etkisiyle eskisinden daha da güçlenir. Defalarca izlediğimiz bu formüle yaslanan hikayeyi yeniden perdeye taşıyan "Alexander Ve Felaket, Korkunç, Berbat, Çok Kötü Bir Gün" (Alexander And The Terrible, Horrible, No Good, Very Bad Day), Amerikalı yazar Judith Viorst'un 1972 yılında yazdığı çok satan (resimli) çocuk kitabının aynı isimli güncel uyarlaması. Televizyon dizileriyle tanınan Miguel Arteta'nın yönetmen koltuğunda olduğu film, Hollywood'un çok sevdiği ve ısıtıp ısıtıp seyircinin önüne serdiği 'talihsiz olaylar silsilesi' üzerinden sinemaseverlerin pek aşına olduğu 'çocuk oyuncu merkezli' komedi filmi sularında yüzüyor. Bunu yaparken de oldukça klasik ve sıradan bir anlatımı tercih eden Miguel Artera'nın yönetmenlik becerisi de vasat bir televizyon dizisinin sınırlarını aşmıyor.

"Talihsiz olaylar uzmanı" olarak bilinen ve her türlü uğursuzluğu kendisine çekmeyi başaran Alexander'ın 12. yaş günü sabahında başlar her şey. Alexander, doğum günü dileği olarak aile bireyelerinin de kendisinin yaşadığı uğursuzlukları ve laneti yaşamalarını ister. Bu dilek bir şekilde gerçekleşir ve lanet aile bireyelerine bulaşır.

O gün ailenin tüm bireyleri için önemli bir gündür. Bir iş görüşmesine davet edilen işsiz uzay mühendisi baba (Steve Carell), genel müdür yardımcısı olmak için yeni bir projeyi başarıyla hayata geçirmek için çabalayan anne (Jennifer Garner), mezuniyet balosuna

katılacağı gün ehliyet sınavını da başarıyla geçmek isteyen yeniyetme erkek kardeş (Dylan Minnette) ve okul tiyatrosunda sahnelenecek "Peter Pan" oyununda başrolü kapdığı için mutluluk sarhoşu olan kız kardeş (Kerris Dorsey). Bu önemli günün hayatlarının en zor ve lanetli gününe dönüşmesi çok uzun sürmez.

Hiçbir şey bekledikleri gibi gitmez ve planları suya düşer. Alexander'ın ise 'lanet' dileği gerçekleşir ve ailesinin bu şekilde ilk defa onu anlayacağını düşünür. Yıllardır başına gelen bin bir türlü aksilik görmezden gelinen ve sürekli suçlanan Alexander, ilk başlarda ailesinin yaşadığı talihsiz olaylardan keyif alsada işler çığırından çıktıkça pişman olmaya başlar ve sonunda ailesine dileğinin neden olduğu bu durumu itiraf eder. Ailenin tüm bireyelerinin





kendilerini gözden geçirmelerini sağlayan kötü olaylar zinciri onları birbirine yakınlaştırırken, günün sonunda unutamayacakları bir doğum günü partisi onları bekliyordur...

“Alexander Ve Felaket, Korkunç, Berbat, Çok Kötü Bir Gün”de Amerikan ailesini güven ve sevgiyle birbirine bağlayan basit formül işlerken, sinema yine geri planda kalıyor. “Küçük Gün Işığım” (Little Miss Sunshine) ve “Çılgın Aptal Aşk” (Crazy, Stupid, Love.) filmlerindeki gösterişten uzak oyunculuğuyla yeni dönemin aranan komedi oyuncularından biri olacağını sezdiiren Steve Carell, filmdeki sevecen baba rolünde yine başarılı. Dört çocuk sahibi anne rolü için fazla genç kalan Jennifer Garner ise “Sınırsızlar Kulübü” (Dallas Buyers Club) ve “Juno”daki performanslarının gerisinde bir oyunculuk sergiliyor. Filmin başrolünde yer alan

başarılı çocuk oyuncu Ed Oxenbould, hüznün ve mizah arası gidip gelen (Avustralya tutkunu) Alexander karakterine başarıyla hayat veriyor. Denis Villeneuve’ün 2013 yapımı “Tutsak” (Prisoners) filmindeki oyunculuğuyla akıllarda kalan Dylan Minnette, yeniyetme ve moda düşkünü erkek kardeş rolünde filmin önemli artılarından.

Film, 81 dakikalık süresini iyi kullanmayı başarsa da ortalama hikayesi ve derinleşemeyen karakterleriyle türün pek akılda kalmayacak örneklerinden birine dönüşüyor sonuç olarak.



İş görüşmesi için gittiği Japon restoranı sahnesinde Steve Carell’in filmi aşan etkileyici oyunculuğu.



Filmin televizyon estetiğini aşamayan görüntü yönetimi ve renkleri.

**“ALEXANDER...”,
AMERİKAN AİLESİNİ
GÜVEN VE SEVGİYLE
BİRBİRİNE
BAĞLAYAN BASİT
FORMÜLÜ
İŞLETİRKEN,
SİNEMAYI YİNE GERİ
PLANDA BIRAKIYOR.**



ON YILDA BİR: İNŞAAT 2



YÖNETMEN Ömer Vargı

UYUNCULAR Emre Kınay,

Şevket Çoruh, Bülent Kayabaş,

Yeşim Büber, Şehsuvar Aktaş,

Tuncay Beyazıt, Bahtiyar Engin

YAPIM 2014 Türkiyea

SÜRE 116 dk.

DAĞITIM Cinefilm (Filmacass)

**“KEŞKE TEK FİLMLE
KALSAYDI ÖMER VARGI”
DEDİRTİYOR BU DEVAM
FİLMİ, ÖZELLİKLE SENARYO
ZAAFIYETİ NEDENİYLE.**

ÖMER VARGI’NIN 2003’ÜN SONLARINDA GÖSTERİME GİREN FİLMİ “İNŞAAT”, TÜRKİYE SİNEMASININ ‘KARA MİZAH’LA bağının lezzetli bir uzantısı kimliği taşıyordu. Hikayedeki iki karakterse (Ali ve Sudi), bir miktar Coen’lerin ‘istmeden’ özne haline gelen karakterlerini hatırlatıyordu. Sinemamız adına umut veren bir girişimdi.

Yönetmen, “İnşaat 2”yle 11 yılın ardından yeniden Ali ve Sudi’nin dünyasına çekmeye çalışıyor bizleri. Hapisten çıkıp deniz kıyısında bir binada ‘koruyucu’ olarak keyif çatma hayalleri kuran ikili, bir kez daha hayallerinin çöpe gitmesiyle yüzleşiyor. Güçlülerin dünyasında ‘güçsüz’ olmanın dezavantajlarını yaşıyor ve yeniden ‘ölü gömücü’ pozisyonuna oturuyorlar.

Aslında merakla bekliyorduk bu devam filmini, Ali ile Sudi’nin geçen zamanı nasıl değerlendirdiklerini görmek için. Ancak beklentilerimizin epeyce uzağında kaldı Ömer Vargı’nın çalışması. Karakter özelliklerini korumuş olsa da, hikaye yapısı itibarıyla zayıf bir görüntü veriyor buradaki çaba. Geçen yıllar

içinde kimlik değiştiren güldürü sinemamızın zaafları da fazlasıyla sinmiş durumda Vargı’nın filmine. Evet, zaman zaman sosyo-politik konjonktürün yansımalarını görebiliyoruz, ama bunların bir bütüne kavuşamadığı da bir gerçek.

İlk filmin taşıyıcı unsuru olan kara mizah da yalnızca bir kavram olarak hissediliyor devam filminde, belki de 2003’ten kalan seyirci alışkanlığıyla. Oysa, hikayenin çekiciliği ya da derinliğinden ziyade bu kavramın filmin damarlarında akmasıydı mesele. “İnşaat 2”de, bırakın damarlardan akmayı, tene bile dokunmuyor kara mizah. Emre Kınay ve Şevket Çoruh, gene ellerinden geleni yapıyorlar ama senaryonun zayıflığı karşısında teslim oluyorlar bir süre sonra. Sonuçta da “Keşke tek filmle kalsaydı Ömer Vargı” dedirtiyor bu devam filmi...

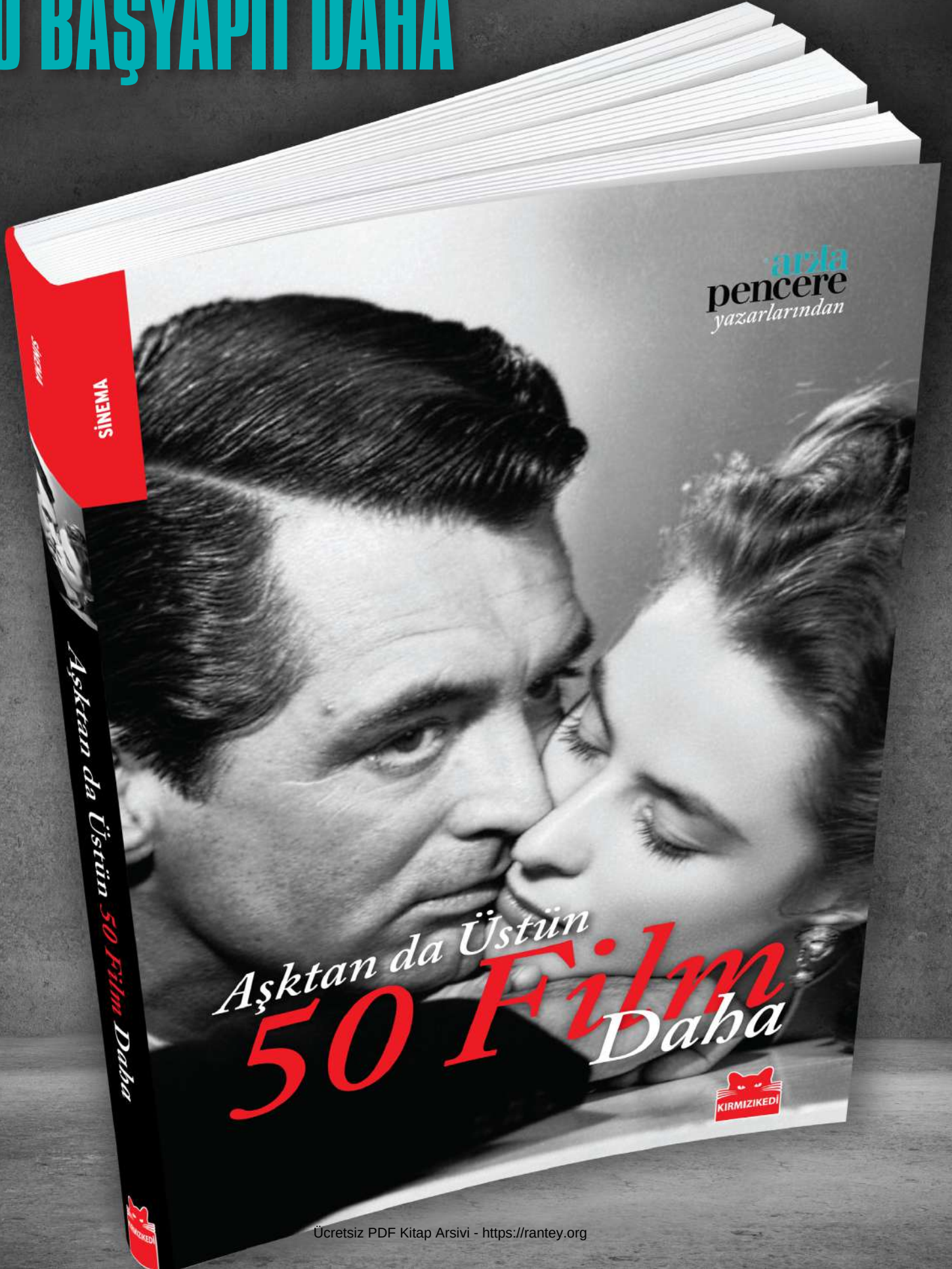


Bölük pörçük de olsa Türkiye’nin bugününe dair göndermeler akılda kalıcı.



Bülent Kayabaş’ın, Suna Pekuysal’ın yerini dolduramadığını söylemek zorundayız.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA



arzu
pencere
yazarlarından

SİNEMA

Aşktan da Üstün 50 Film Daha

Aşktan da Üstün
50 Film
Daha





TARZAN



YÖNETMEN Reinhard Klooss

SESLENDİRENLER Kellan Lutz,

Spencer Locke, Trevor St. John,

Brian Huskey, Mark Deklin

YAPIM 2013 Almanya

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM Chantier (Fida Film)

**“TARZAN” HİKAYEYİ İYİDEN
İYİYE FANTASTİK
BİLİMKURGU SULARINA
ÇEKEREK TARZAN MITİNİ
GARABETE DÖNÜŞTÜRÜYOR.**

AMERİKALI MACERA ÖYKÜLERİ YAZARI EDGAR RICE BURROUGHS İŞİN BURALARA VARACAĞINI TAHMİN EDER MİYDİ BİLİNMEZ fakat klasik eseri Tarzan’ın şimdilik en yeni sinema uyarlaması olan Alman animasyonu “Tarzan” kimi yönleriyle hikayeyi iyiden iyiye fantastik bilimkurgu sularına çekerek zaten öteden beri bir tuhaf olan Tarzan mitini adamakıllı ‘garabet’ kıvamına getiriyor.

Esasında, gökten yağın meteorlar ve bilumum doğaüstü mahlukatın varlığı filmi neredeyse ‘kitsch’ bir yapıya büründürürken, arıza deneyimlere dünden teşne bünyemiz hafif de olsa bir heyecana kapılmıyor değil. Lakin öyküye iliştilen tüm bu ‘yabancı’ unsurlar fazlasıyla eğreti durmakla kalmıyor, arkası çorap sökücü misali gelecek birbirinden beter falsoların da habercisi oluyor aynı zamanda.

“Tarzan” temel hatlarıyla Burroughs’un metnine sadık kalırken, araya sıkıştırdığı kimi yan öyküler ve daldan dala atlayarak ilerleyen hikayesiyle adeta baş dönmesi yaratıyor. Tarzan ile Jane’in aşkı, ormanın derinliklerindeki

göktaşının gizemi, Tarzan’ın kendisini ‘evlat edinen’ dişi goril ile arasındaki dokunaklı ilişki yahut goril sürüsü içindeki çekişmeler, geçmişi ve ailesi ile alakalı acı anıların yol açtığı buhranlar derken film gördüğü her mevzuya bulaşmayı vazife sayıyor; hepsini de yarım yamalak ortada bırakmak üzere.

Orijinal roman serilerinden ya da önceki sinema ve televizyon uyarlamalarından da vâkıf olduğumuz Tarzan’ın becerilerindeki sınırsızlık tüm aşırılığına rağmen fazla rahatsız etmiyor; hatta karlı dağlarda yalın ayak snowboard yapan kerata koltuklarımızı bile kabartıyor. Lakin Tarzan’ın hareket mekaniğindeki detaylar ne kadar özenle işlenmişse, diğer karakterlerin tasarım ve devinimlerindeki hantallık da aynı oranda filmin seyrini güçleştiriyor.



Detaylı doğa tasarımları beklentilerimizin hayli üzerinde.



Tarzan ile Jane yabanın göbeğinde flörtleşirken Coldplay’den “Paradise” çalmaya başlamasın mı!



UNUTMA BENİ İSTANBUL



YÖNETMENLER Hany Abu-Assad,

Aida Begic, Eric Nazarian,

Omar Shargawi, Josefina Markarian,

Hüseyin Karabey, Stergios Niziris

OYUNCULAR Mira Furlan,

Hiam Abbass, Jacky Nercessian

YAPIM 2011 Türkiye **SÜRE** 113 dk.

DAĞITIM SETEM Akademi

(Asi Film - Yeni sinemacılar)

"UNUTMA BENİ İSTANBUL"

ÇOK KÜLTÜRLÜLÜĞÜ,

GEÇMİŞTEN KALANLARI VE

GİDENLERİ DOKUNAKLI BİR

DİLLE ANLATMAYI DENİYOR.

FİLM İSTANBUL'DA GEÇEN TAM YEDİ ÖYKÜ ANLATIYOR. BAZEN SADECE DEKORATİF BİR ÖĞE İSTANBUL, BAZEN DE ACILARIN tam kalbinde duruyor böylece. Hiç kuşku yok ki kozmopolit bir yapı bu. Yüzlerce yıl birlikte yaşamış, birbirinden beslenmiş halklar artık burada oturmuyor ve yeni kuşaklar şehrin kentsel yaşam biçimini belirlemiş olan bu kültürel çeşitlilikten habersizce yaşıyor. İşte tam da bu açıdan önem kazanıyor film.

Aida Begic, "Otel(O)" adlı öyküsünde 'Othello' oyununun seçmeleri için İstanbul'a gelen Boşnak Alma'nın hikayesini anlatıyor bizlere. Projenin Sırp yönetmeni Stefan Arsenijevic ise "Mirko" adlı öyküsüyle orta yaşlı bir entelektüel çiftin İstanbul'da yıllar önce ölen oğullarının benzeriyle karşılaşmasını ve bu benzerlik sonucunda gelen trajediyi anlatmış. Stergios Niziris'in "Yarım Ay Yabancıları" ise Türklerden hiç hoşlanmayan Vangelis adlı bir Yunanlının hikayesini anlatıyor. Ama Vangelis'in Zeynep'le karşılaşması her şeyi değiştirecektir.

Amerikalı Eric Nazarian'ın "Bolis"i ise kökleri

bu topraklarda olan bir Ermeni'nin hikayesi üzerine kurulu. Bir müzik festivali için İstanbul'a gelen başarılı bir ud ustasının hikayesidir bu. Projeye Danimarka'dan katılan Ömar Shargawi ise "Yahudi Kız" adlı filminde başarılı Filistinli yazar Fayez'in dramına odaklanıyor. Filistinli yönetmen Hany Abu-Assad, "Neredeyse" adlı filminde 1948'de Suriye'ye göç eden iki kızkardeşin İstanbul'daki buluşma hikayesini anlatır. Josefina Markarian'ın çektiği "Epilog" ise ünlü Yunanlı yazar Petros Markaris'in doğduğu topraklara dönüşünü gösterir bizlere.

Film çok kültürlülüğü, geçmişten günümüze kalanları ve gidenleri, gidip de dönemeyenleri dokunaklı bir dille anlatmayı deniyor ve çoğu kez de bunu başarıyor.



Suriye'den göç etmek zorunda kalan iki kız kardeşin hikayesindeki samimiyet.



Petros Markaris'in hikayesinin fazla kısa tutulması.



OLUR OLUR! BAL GİBİ OLUR

★
YÖNETMEN Kerem Çakıroğlu
OYUNCULAR Alper Kul,

Şinasi Yurtsever, Onur Buldu,
Selin Yeninci, Ayça Varlıer,
Yılmaz Gruda

YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Pinema (Eser Yapım)

**KARİKATÜR SEVİYESİNDEKİ
KARAKTERLERİ İLE VASAT
SULARDA SEYREDEN FİLMİN
EN İLGİNÇ YANI CİGULİ'Yİ
SON KEZ BİZE GÖSTERMESİ.**

ASU MARALMAN'IN 70'LERE DAMGA VURAN 45'LİĞİ "BAL GİBİ OLUR", BUGÜN HALEN HERKESİN SEVEREK DİNLEDİĞİ BİR şarkı. Yayımlandığı dönemin Yeşilçam'ında malum, popüler şarkıların isimlerini taşıyan filmler çevrilirdi; "Olur Olur! Bal Gibi Olur" da sanki bu geleneği biraz 'gecikmiş' olarak sürdürüyor. Hemen belirtelim, şarkının kendisi de (doğal olarak) filmde yer alıyor.

Oyunculuk yeteneğinden şüphe etmediğimiz, son yılların parlak ismi Alper Kul, 'Temel' ve 'Sümela'nın şifrelerini çözüp, seriden uzaklaştıktan sonra yeni bir olası 'hit' filmle karşımızda. Saf delikanlı Ali'nin (Alper Kul) başından geçenleri anlatıyor bu defa. Penisinin boyutunu dile getirmekten ve gerekirse Ali'yi penisiyle 'cezalandırmaktan' utanmayan ama prezervatif satın almaya gelince yerin dibine geçen müşterilerle bile safça baş eden bir eczacı kalfası Ali... Dolayısıyla sırf bu örnekle dahi filmdeki gülmece unsurunun nerelere odaklandığını kestirebilirsiniz.

Derken eczaneye, Ali'nin çocukken âşık

olduğu Azra geliyor sevgiliyle. Ali'yi halen baştan çıkarabilen Azra, sevgiliyle Ali'ye türlü dolaplar çevirirken, saf kahramanımız da kendini kıza ispatlamak için karşısına çıkan düzenbaz bir 'yaşam koçu'ndan dersler almaya başlıyor. Şarkıcı olma yolunda da türlü komik olaylar yaşanıyor.

Filmin adı 70'lere ait olur da, espri düzeyi ve anlatım dili eksik kalır mı hiç? Her şeyiyle demode ama iş hinlik dolu cinsel esprilere gelince gayet 'asri' olabilen, curcuna gibi bir komedi bu.

Karikatür seviyesindeki karakterleri, akli başında seyirciyi gülümsetmesi bile zor esprileri ile vasat sulara seyreden filmin en ilginç yanı ise, geçen hafta aramızdan ayrılan Ciguli'yi final bölümünde son kez bizimle buluşturması. Aynı sahnede Ümit Besen'in ve çeşitli ünlülerin benzerlerinin yer aldığını da belirtelim.



Finalde Alper Kul'un yaptığı dans...



Alper Kul'un filmde bir süre taktığı peruk...



DENİZ SEVİYESİ



KİRLİ PARA



SERENA



YILDIZLARARASI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ALEXANDER VE FELAKET, KORKUNÇ, BERBAT, ÇOK KÖTÜ BİR GÜN							
DENİZ SEVİYESİ		★★		★★	★★	★★	
KİRLİ PARA / THE DROP				★★★★★			
OLUR OLUR! BAL GİBİ OLUR		★		★★			
ON YILDA BİR: İNŞAAT 2				★★	★★	★★	
SERENA	★★						
TARZAN		★★					
UNUTMA BENİ İSTANBUL	★★★	★★			★★		
YILDIZLARARASI / INTERSTELLAR	★★★★★	★★★★★		★★★★★	★★★★		★★★★
ANNABELLE	★★	★★★★		★★★★			★★★★
ARI MAYA / MAYA THE BEE MOVIE				★★★★			
AŞKIN HALLERİ / THE DISAPPEARANCE OF ELEANOR RIGBY: THEM							★★
BİRLEŞEN GÖNÜLLER			★★			★★	
DELİSİN! DELİSİN!	★						
FURY	★★★★	★★★★	★★	★★	★★	★★★★	★★★★
NERGİS HANIM		★		★★	★★	★★	★★★★
NEW YORK'A HOŞGELDİNİZ / WELCOME TO NEW YORK	★★★★★			★★★★			
POMPEİ	★★	★★					
SABİT KANCA 2		★					
SİVAS		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★
UNUTURSAM FİSİLDA	★★★★	★★★★		★★	★★	★★★★	★★★★
YA AŞKSA / WHAT IF	★★	★★★★		★★	★★		
YARGIÇ / THE JUDGE		★★★★			★★★★		★★★★
GODZILLA	★★	★★★★★		★★	★★		★★
ŞEKER PORTAKALI / MEU PÉ DE LARANJA LIMA							

İSLAMİ SİNEMA'NIN ÇIKMAZI-12 GÖNÜLLER BİR OLSUN!



“**Birleşen Gönüller**”de, İkinci Dünya Savaşı’nın en civcivli günlerinde büyük aşk yaşayıp evlenen genç bir **Kazak** çiftin 1992’ye uzanan öyküsü anlatılıyor. **Cemaat** okullarının ilk açıldığı ülkelerden olan **Kazakistan** dekorunun **boşuna** seçilmediği kanısındayım...

KİNCİ HAFTASINDA 600 BİN SEYİRCİYE ULAŞAN “BİRLEŞEN GÖNÜLLER”İ, 27 EKİM PAZARTESİ AKŞAMI, İSTİKLAL CADDESİ’NDEKİ MAJESTIC SINEMASI’NIN 5. SALON’UNDA 18.45 SEANSINDA SEYRETTİM. FİLMİN esasına ve bazı ayrıntılarına değinmeden önce, ‘seyirci profili’yle ilgili bir iki not düşeyim.

Salonda, yan yana oturan türbanlı iki genç kız, onların dört beş sıra önünde gene yan yana, başları açık iki genç kız ve benden başka kimse yoktu. O seanstaki toplam beş seyircinin küçük ama hayli garip bir topluluk oluşturduğu söylenebilir. Ya da bana öyle geldi. Filmin ilk yarım saati geçtiğinde bir sıra önümde oturan türbanlı kızlardan birinin ağladığını fark ettim. Ara verildiğinde diğeri, gözleri yaşlı arkadaşını “Ağlama... Ağlama” diyerek teselli etti. Filmin ikinci yarısında o da arkadaşına eşlik ederek ağlamaya başladı. Film bittiğinde ikisinin de gözleri yaşlıydı, hayli üzgün ve çok etkilenmiş görünüyorlardı.

Öte yandan öbür kızlardan, özellikle birisinden, ara sıra gülme sesi geliyordu... Gülmesinin nedeni, perdede görüp işittikleri miydi, aralarında konuştukları filmle alakasız bir konu muydu anlayamadım. Filmin sonlarına doğru onda da gülmenin yerini belirgin biçimde burnunu çeke çeke ağlama hali aldı. Kısacası, Zaman Gazetesi yazarı A. Turan Alkan’ın “Bir sinema bileti fiyatına öğretici bir memleket gerçeği” olarak tanımladığı filmi övücü yazısının (25 Ekim) “Mendiller fora!” şeklindeki başlığına uygun biçimde, seyircilerin beşte üçünün ve ‘hanım seyircilerin’ dörtte üçünün mendilleri ıslanmış oldu. Salonun beşte biri olarak bense ‘nötr’ kaldım, ne güldüm ne ağladım.

Taraflı-tarafsız yorumların tamamına yakınında, “Birleşen Gönüller”in teknik açıdan sinemamızın zirvesini zorladığından, prodüksiyonun gözle

görüldür zenginliğinden vb. söz ediliyor. Büyük ölçüde katılıyorum. İstisnalar hariç, sinemamızın özellikle ‘dönem filmi’ kotarmanın üstesinden pek gelemediği düşünülürse, yönetmen Hasan Kırış ilk sinema filmi çalışmasında bayrağı yüksek tutmuş. ‘Anımsama’ yöntemiyle iki farklı zamanda geçen filmde Nazi dönemi Almanyası başta olmak üzere, 1940’ların hakkı yeterince verilmiş. Oyunculuk performansları zaman zaman hayli düşük seviyede seyreitse, zaman zaman çok ağdalı biçimlere bürünse de “Dram, karakterin değil seyircinin ağlamasından doğar” ilkesine uygun biçimde bir sonuç alındığı söylenebilir. Oyunculuk demişken, kısacık rolünde Fikret Hakan’ın ‘hayatının oyununu’ verdiğini söylemek, boynumun borcu.

Ancak “Birleşen Gönüller”in temel zaafı, yapım başarısını bir ölçüde zedeleyen kimi ayrıntılar, diyelim ki Kazak öğretmenin Kazakça konuşmasına karşılık, Nazi askerlerin Türkçe konuşması vb. değil bana sorarsanız. Sınır oluşturan bir nehir aşılıp Kazakistan’dan Türkiye’ye nasıl geldiğini de anlamış değilim. Temel izleğinde Zümrüdüanka kuşu bulunan filmin, baştan sona kanat çırpın bir kelebeğe de aynı oranda yer vermesinin ‘fazlalık’ kaçtığını da ekleyeyim ama filmin ‘çıkamaz’ını bunlar değil, “Cemaat’in ‘Camia’ya dönük propagandası” niteliğinden kurtulamaması oluşturuyor. Finalde kullanılan dokümanter Türkçe Olimpiyatları görüntülerinden söz etmiyorum yalnızca.

İkinci Dünya Savaşı’nın en civcivli günlerinde büyük aşk yaşayıp evlenen genç



Kazak çiftin 1992’ye uzanan öyküsü var karşımızda. Cemaat okullarının ilk açıldığı ülkelerden olan Kazakistan, 2013’te bu ülkedeki okulların kapatılmasının RTE tarafından önlemediği, yaklaşık bir yıl sonra da bizzat RTE’nin kapattırmaya çalıştığı iddialarıyla gündemimize gelmişti. Bu açıdan Kazakistan dekorunun

boşuna seçilmediği kanısındayım.

Serkan Birlik-Özge Aras ikilisinin elinden çıkan senaryonun ‘masalsı anlatımı’, Nazileri klasik anlamda ‘şeytanlaştırmaması’ gayet olumlu ama birbirini ardına sökün eden ‘tesadüfler’, bir noktadan sonra işin tadını kaçırıyor. “Birleşen Gönüller”, tüm virajları ancak tesadüfler sayesinde alınabilen, üstelik de bunları birer ‘mucize’ olarak sunan bir film. Cennet ile Niyaz’ın toplama kampına giden trende karşılaşmaları tesadüf-mucize... Oğulları Bedel’in Kazakistan’a okul inşa etmeye gelen öğretmen Yunus ile tanışıyor olması tesadüf-mucize... Bedel’in oğlunun Türkiye’deki bir Cemaat etkinliğine katılmak için gelmesi tesadüf-mucize... Kazak danslarından örnekler sergilerken boynundaki (ya da koynundaki) kolyenin tam da o salonda bulunan dedesi Niyaz’ın önüne düşmesi tesadüf-mucize... Bu kadar ‘tesadüf’ün olduğu senaryo, Niyaz’ın 40 yıl boyunca ülkesine dönmediğini, canından çok sevdiği karısı için çaba göstermediğini asla açıklığa kavuşturamıyor oysa... Dilerim “Birleşen Gönüller”in övgülere boğulan ‘teknik’ başarısı tesadüften ibaret değildir.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

KAYIP KIZ AYLA



Bu defa çok farklı ve belki de telaffuzu hoş olmasa da **‘gerekli’ bir sansür** öyküsü var karşımızda. 1960’lı yılların başında tüm **Türkiye’yi sarsan 6 yaşındaki Ayla’nın** kayboluşu üzerine apar topar çevrilen film, ‘istismar’ gerekçesiyle **acılı baba tarafından** yasaklanır...

53 YILDIR ÇÖZÜLEMİŞ ESARENGİZ BİR KAÇIRILMA VAKASI... YAŞI YETENLERİN GAYET NET HATIRLAYACAKLARI, DEHŞET VERİCİ BİR HİKAYEDİR AYLA’NINKİ... HER ŞEY 9 EKİM 1961 günü, Selahattin Özakar’a karısının açtığı telefonla başlar; “Ayla kayboldu, acele gel!”. Altı yaşındaki Ayla, 9 Ekim günü annesinden aldığı 10 lirayla bakkala gider ama bir daha dönmez. Bakkal, küçük kızın bisküvi alıp çıktığını doğrular. Babası hemen polise haber verir, sabaha kadar karakollar, hastaneler aranır ancak hiçbir ize rastlanmaz. Kaçırıldığı düşünülerek bakkal, çırığı, civardaki inşaatın işçileri de sorgulanır ama sonuç sıfırdır.

Amerikan sinemasındaki kaçırılma öykülerine rahmet okutacak denli sinir bozucu gelişmeler kapıdadır. Baba, binlerce broşür bastırarak ülkenin dört bir yanına dağıtır. Ayla’yı bulana, o dönem bir ev parası sayılabilecek 20 bin TL ödül vadeder. Duyarlı vatandaşlar da bu

kampanyaya destek çıkar. Bulana, altı kamyonundan birini bağışlamak isteyen tutun da, buzdolabı vadeden esnafa kadar...

Ayla için şarkılar yazılır, Nesrin Sipahi “Kayıp Ayla’nın Şarkısı”nı plağa okur, Ayla çikletleri, karamelleri üretilir. Meşhur Ayşecik, Ayla’ya mektup yazar... Her şey seferber edilmiştir adeta. Bu esnada Türkiye’nin dört bir yanından kızın bulunduğu dair bol bol asılsız ihbar yağmaktadır.

Olay İngiltere’de bile yankılanır. Daily Mirror Gazetesi’nden bir muhabir İstanbul’a gelerek konuyu araştırır. Olayı yazmakla kalmaz, Ayla’nın paltosunu İngiltere’de pek çok faili meçhul olayı aydınlatmış söylenen bir medyuma götürür. Medyumun verdiği adresleri İstanbul’a yollar ancak yine bir şey çıkmaz.

Baba Selahattin Bey bir sabah Çemberlitaş’ta “Kayıp Kız Ayla” yazan film afişleri görür. Bu hikayeden para kazanmak isteyenler, kendisine haber vermeden Ayla’nın filmini çekmişlerdir. Avukatla birlikte yapımcının bürosuna gidip, filmi durdurmasını ister Selahattin Bey. Yapımcı ise 300 bin TL harcadığını söyleyerek, arsızca kârdan pay önerir acılı babaya... 20 Mayıs 1962’de gazetelerde “Kayıp Kız Ayla” filminin sinemalarda olduğuna dair ilanlar çıkar. Dava açmaktan başka çaresi kalmamıştır babanın...

Duruşma günü geldiğinde, Muhterem Nur, Turgut Özatay ve Nedret Güvenç’in rol aldığı film sinemalarda gösterilmeye

başlanmıştır bile. Mahkeme, filmin kopyalarının toplanmasına karar verir. Selahattin Bey, icra memurlarıyla sinema sinema dolaşarak kopyaları toplar. Birkaç gün içerisinde dokuz kopyadan sekizine el koymayı başarır. Sadece birini bulamaz, o da zaten İsrail’e gönderilmiştir.

En ilginç gelişme Ağustos 1966’da yaşanır. Oyuncu Hülya Koçyiğit, medyum İzzet Tosunbaş aracılığıyla Ayla’nın ruhuyla konuşur! Gazetelerdeki habere göre Ayla’nın ruhu “Beni Musul’da boğup öldürdüler!” demiştir. Başka da bir gelişme olmaz yıllar boyunca. Kızını bir daha göremeyeceğini kabullenerek Topkapı Mezarlığı’na bir mezar taşı yaptırır:

“Ayla Özakar: Doğumu 1955 - Kayboluşu 9 Ekim 1961... Canım Kızım... Altı yaşında kaçırıldığından gazeteler seni bulmak için olayın üzerine çok gittiler. Hadise bütün Türkiye’ye yayıldı. Polis, jandarma, halk, özel ekipler seni yıllarca aradık. Bütün bu çabalar ne yazık ki bir işe yaramadı, seni bulamadık. Aradan 40 yıl geçti, acın yüreğimde gizli kaldı. Ölümlü dünyada her faninin belli bir yeri olur. Sevgili kızım, Hakk’ın rahmetine kavuştu isen kalbimizdeki yerin burası. Artık bizimle berabersin, ebediyyen rahat uyu... Baban.”

Birkaç günlük gösterimin dışında kimselerin göremediği ve bir kopyasının halen İsrail’de olduğu bilinen “Kayıp Kız Ayla”, en az vakanın kendisi kadar garip (ama sanırız yerinde) bir ‘sansür’e uğramış film olarak, Türk sinema tarihindeki ilginç yerini halen koruyor.



ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le



her cuma
saat: 22.00'da



hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

PENCEREDEKİ KADIN

Fritz Lang'ın Hollywood'a **'sinemayı öğrettiği'** filmlerden biri "Penceredeki Kadın" (**The Woman In The Window, 1944**). Edward G. Robinson ve Joan Bennett'in enfes performanslarıyla da hedefe doğru yürüyen yapım, belki finaliyle bizi şaşırtıyor ve üzüyor ama **Fritz Lang'ın dehasına** saygı duymamızın önüne geçmiyor bu durum. **'Kara film' türünün** derslik çalışmalarından biri bu, karakter geliştirme konusunda da örnek alınacak, eskimemiş ve hiçbir zaman eskimeyecek filmlerden.

AVUSTURYA'DA BAŞLAYIP ALMAN DİŞAVURUMCULUĞU'NUN İÇİNDEN GEÇEN VE AMERİKAN SEMALARINDA DEVAM EDEN MÜTHİŞ BİR KARIYERE SAHİP FRITZ LANG. HOLLYWOOD'UN SINEMA DİLİNİ GELİŞTİRMESİNDE DE ÖNEMLİ ROLLER ÜSTLENMİŞ BİR İSİM. ÖZELLİKLE KARA FİLM TÜRÜNE KAZANDIRDIKLARININ HADDİ HESABI YOK!

Almanya dönemine de damgasını vuran 'suç' meselesine bakışı, Hollywood yıllarında da onu yukarılara taşıyan unsurlardan.

Lang'ın Amerikan döneminin ortalarına denk düşen 1944 yapımı "Penceredeki Kadın" (The Woman In The Window) da sinemacının suçla kurduğu bağın sağlam uzantılarından biri kimliğiyle dikkat çekiyor. J.H. Wallis'in "Once Off Guard" (filminden sonra "The Woman In The Window" olmuş!) adlı romanından Nunnally Johnson'ın uyarladığı senaryo, Fritz Lang'ın tam da istediği 'karanlık'la vücut buluyor, ki yönetmenin 'suçlu' kavramına yüklediği anlamların kusursuz bir yansımasına dönüşüyor bu metin.

Hikaye, ailesini tatile gönderip işine yoğunlaşmayı planlayan orta yaşlı bir profesör Richard Wanley'nin etrafında gelişiyor. İki yakın dostuyla (ki bunlar da hikayeyi derinleştiren karakterlerdir) bir 'centilmenler kulübü'nde içip sarhoş olduktan sonra evine dönmek üzereyken, kulübün bitişiğindeki dükkanın camcanında bir resim görüyor adamımız, çok güzel bir kadının resmini. Orada hayran hayran



bakarken kadının kendisini buluyor yanibaşında ve 'evine gitmesi gerekirken' adının Alice Reed olduğunu öğrendiği kadının evine doğru yollanıyor. Bu kaçamağın nelere mal olacağındansa haberi yok tabii. 'Femme fatale'in evli sevgilisi çıkageliyor bir süre sonra ve kısa süreli bir boğuşmanın ardından adamın cesediyle baş başa kalıyor ikili. Cesedi ortadan kaldırdıktan sonraki günlerse, profesörü giderek köşeye sıkıştıran polisiye örgüyü getiriyor beraberinde. Zaman onun aleyhine çalışıyor ve yakayı ele vermesi an meselesi haline geliyor. Hikayenin başında sözünü ettiğimiz iki dostundan birinin bölge savcısı olmasıysa polisin her adımından haberdar olmasını sağlıyor. Bu 'saygın' adam, sonunun ne olacağını bilemediği bir girdaba giriyor anlayacağınız.

'Zamana karşı yarış' ya da 'çıkış yok' temelli hikayelerin en çarpıcı uzantılarından biri "Penceredeki Kadın". Fritz Lang, 'kahramanlık'tan alabildiğine uzak başkarakterine karşı da oldukça acımasız davranıyor bu hikayede, onu köşeye sıkıştırmak için elinden geleni yapıyor. 'Kara film' atmosferinin en derinden hissedildiği durum da bu oluyor haliyle; profesörün bir yandan soğukkanlılığını korumaya çalışırken, öte yandan da giderek dibe vuruşunun işaretlerini görüyoruz. 'Femme fatale' Alice Reed de 'iyi niyetli' olmasına rağmen profesörü uçuruma sürüklemekten alıkoymıyor kendini. Kapana kısılan karakterlerin,



şantajın da işin içine dahil olduğu bir kabusla baş başa kalmaları sonucunu doğuruyor bu resim. Lang'ın hikayeyi şekillendirirken gösterdiği 'buzdan adam' tavrı, "Penceredeki Kadın"ın mesafeli duruşunun temel müsebbibi kuşkusuz. Hiçbir karaktere olması gerektiğinden fazla yaklaşmayan hikaye, seyircinin de gerçek bir 'gözlemci' kimliğine bürünmesini sağlıyor böylece. Bütün olup bitenlere 'polis şeridi'nin arkasından bakmak gibi bir şey bu; merak ediyorsunuz ama herhangi bir müdahalede bulunamıyor, gerçekten ne olduğunu tam olarak anlayamıyorsunuz. (Biraz da AKP kitlesinin Gezi Direnişi'ni anlamamaları ya da anlamak istememeleri gibi bu.)

Fritz Lang, hikayenin 'sıkışmışlık' duygusunu daha iyi verebilmek içinse çoğunlukla kapalı mekanlara hapsediyor karakterlerini. Pek az dış mekan çekimiyle hikayenin olmazsa olmazları, onlarsız bir bütüne kavuşması mümkün gibi görünmüyor zira. Örneğin, Alfred Hitchcock'un "Ölüm Kararı"nda (Rope) ya da Joseph L. Mankiewicz'in "Kanlı Şaka"da (Sleuth) yaptıkları gibi bir yöntem de benimsenebilir, gayet de iyi sonuç alınırdı. Ama 'tamamlanmak' için bir şeye ihtiyacı kalırdı hikayenin. Lang, tek bir dört duvar arasında gezinmekten birkaç dört duvarı kullanıyor bu hissiyatı yaratmak için.

Özellikle profesörün adım atacak yeri kalmadığını göstermek

içinse, savcının arabasında beklediği sahneyi mükemmelen çekiyor ve hem hikayenin iç gerilimini tırmandırıyor hem de karakterin ruhuna doğru bir yolculuğa çıkmamızı sağlıyor. Evet, gene 'müdahil avukat' olamıyoruz ama 'sıkıntı'yı derinden yaşamaya başlıyoruz. Sıradan bir 'kaçamak gerilimi' izlemediğimizi anlamamızın da yolunu açıyor bu sahne.

Filmi izleyecekleri düşünerek nasıl şekillendiğini tam olarak söyleyemesek de, "Penceredeki Kadın"ın tek zaafının finali olduğunu iddia edebiliriz. O ana kadar yaşananları taca çıkaran bir final bu. Belki biraz Murnau'nun "Son Adam"ındakine (Der Letzte Mann) benzeyen bir 'umut aşılama' isteği öne çıkıyor burada. Orada mükemmelen işleyen formül, Lang'ın filminde hedefi teğet geçiyor ve hikayenin dokusunu zedeliyor. Buna karşın, filmin uzunca bir bölümünde kusursuz bir yapı kuran yönetmenin hakkını vermek lazım. Finalde yaptığını olumlayanlar da çıkmıştır kuşkusuz, biz de eksik kalalım...

Son cümleyi de oyuncular için kurmak gerekirse, Edward G. Robinson ve Joan Bennett'in rollerine 'mükemmelden daha iyi' oturduklarını, Raymond Massey ve Dan Duryea'nın da hikayeyi kalkanıran kilit performanslar sergilediklerini söyleyebiliriz. "Penceredeki Kadın"ın eskimemesinin, hiçbir zaman da eskimeyecek olmasının altında onların da imzası var.



ŞEKER PORTAKALI



ORJİNAL ADI Meu Pe de Laranja Lima
YÖNETMEN Marcos Bernstein
OYUNCULAR João Guilherme, Ávila Jose de Abreu, Caco Ciocler, Eduardo Dascar
YAPIM/SÜRE 2012 Brezilya, 94 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Portekizce, 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Bir Film (Calinos)

**VASCONCELOS'UN BU
EFSANE KİTABININ
SADECE BİR KEZ
SİNEMAYA UYARLANMIŞ
OLMASI ENTERESAN...**

VASCONCELOS'UN "ŞEKER PORTAKALI" KİTABINI ÇOCUKKEN OKUDUĞUNUZDA KELİMELERİN ARASINDA BİR KEZ DOLANMAK yetmez, dönüp dönüp tekrar bakar ve Zeze'yi hayal etmeye çalışsınız. Bu her dönemin çok okunan, sevilen daha küçük yaşta insanı içsel dertlerle başbaşa bırakan kitabın bugüne dek sinemaya sadece bir kez uyarlanması şaşırtıcı olsa da bunun nedeni kitabın kendi başına çok güçlü bir görsel dünya yaratıyor olmasıdır.

Zeze ufaklık bir çocuk, yoksul bir evde dayak yemeden yaşamak istiyor ama içinde sürekli onu dürtten bir kurt var, yaramazlık yapamadan edemiyor. Babasının yoksulluğu, kardeşleriyle atışmaları onu hep içindeki bu dürtüye yenilmeye itiyor. Zamanla sevip arkadaş olduğu yaşlı Portuga hayatına girdiğinde ise evde bulamadığı her şeyi buluyor onda...

Portekizli yönetmen Marcos Bernstein'in aynı adla uyarladığı "Şeker Portakalı" Zeze'yi çok sevip, ona kurduğu hayalleri yazmayı öğreten Portuga ile şefkate aç bir çocuğun saf sevgisinden besleniyor. Zeze'nin babasını içinde öldürdüğünü bağırdığı ve portakal ağacıyla başbaşa kaldığı

zamanlar filmin en can alıcı tarafları. Zeze daha çok küçükken yaşadıklarıyla büyüyor bu yüzden birini öldürmek demenin onu silahla öldürmek değil de içinde bir yerde artık onu sevmeyerek öldürmek olduğunu herkesten önce anlıyor.

Zeze tüm yaramazlığına ve herkesin onu 'şeytan' diye nitelendirmesine inat iyiliği, saflığı ve yaşama tutunma azmiyle çocuklarla birlikte büyüklerin dünyasına da karışıyor. Filmin baştan ayağa hüznünlü olması ise yönetmenin bir ajitasyon yaratmaya çalışmasından değil Zeze'nin hikayesinin saf ve acı gerçekçiliğinden. Zeze'yi kitaptan tanıyanlar bir de filmini görmek isteyebilir ama okurken yarattığı hayale başka bir Zeze karışmasın isteyenler uzak durabilirler.



Filmin başrol oyuncusu Joao Guilherme Avila, Zeze'nin ruhunu yakalamayı başaran bir oyunculuk sergiliyor.



Zaman zaman meselenin gereksiz uzadığını hissettiğiniz noktalar oluyor.



Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"



GODZILLA



YÖNETMEN Gareth Edwards

OYUNCULAR Aaron Taylor-Johnson,

Ken Watanabe, Elizabeth Olsen,

Bryan Cranston, Juliette Binoche

YAPIM/SÜRE 2014 ABD - Japonya, 118 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Yeni Film (Warner)

**YENİ "GODZILLA"
CANAVARA DOYURUYOR
AMA BU SEFER DE
HİKAYENİN İNSAN
TARAFLARI ÇOK ZAYIF..**

GARETH EDWARDS'IN "MONSTERS" FİLMİNDE BAŞARDIĞI ŞEY AZ BUZ BİR ŞEY DEĞİLDİ AÇIKÇASI. NEREDEYSE HİÇ UZAYLI göstermeden bir uzaylı istilası filmi yapmıştı. Açıkçası gerçek bir uzaylı istilası sırasında Meksika'nın ne menem bir yer olabileceğini pek de inandırıcı bir tonda tasvir etmeyi başarmıştı.

1998'de Roland Emmerich'in ellerinde bir MTV eğlencesine dönüşen "Godzilla"nın yeni kuşak filminin Edwards'a emanet edilmesi beklentilerimizi arttırmıştı. Açıkçası daha nitelikli bir film bekliyorduk, üstelik kadro açıkladığında Bryan Cranston, Juliette Binoche gibi oyuncuların varlığı da beklentiyi arttırdı. Ancak karşımıza çıkan film belli bir kesimi mutlu etse de çoğunluk tarafından hayal kırıklığı olarak değerlendirildi. 'Belli kesim'den kastımız filmin özellikle Japon B filmlerinin bir alt türü olan canavarlı filmlere (kaiju) yakın duruşu sebebiyle bu tür sinemaya ilgi duyanlar elbette. Tıpkı Del Toro'nun 'mecha' filmi "Pasifik Savaşı"ndaki (Pacific Rim) gibi bir durum yani... Edwards'ın filmi de klasik Godzilla hikayesine daha güçlü detaylar ekleyerek başlıyor.

1999'da Japonya'daki bir nükleer kazada işler giderek ters gidince mühendis karı-koca Joe ve Sandra bir şekilde santralin sonunu getirirler. Artık bir karantina bölgesi olan santral aslında Godzilla'nın da bir gün büyüüp dışarı çıkacağı yuvası olmuştur. Çıkınca da ortalık şenlenir. Ama enteresan olan filmin kötü canavarının "Godzilla" olmamasıdır!

İşte bu son detay yüzünden filmin insan karakterlerindeki renksizlik filmin en büyük dezavantajına dönüşüyor. Edwards filmin alıştığımız anlamda insan kahramanlarının olmasını istememiş. Ancak Joe ve Sandra çiftinde olduğu gibi bir süre sonra hikayenin baş kişisine dönüşen onların asker oğlu Ford ve onun doktor karısı, diğer yan karakterlerle birlikte bizi hikayeye asla bağlayamıyorlar...



Çok pahalı ve başarıyla gerçekleştirilmiş sahneleri yok değil. Özellikle de hava indirme hareketi sahnesi...

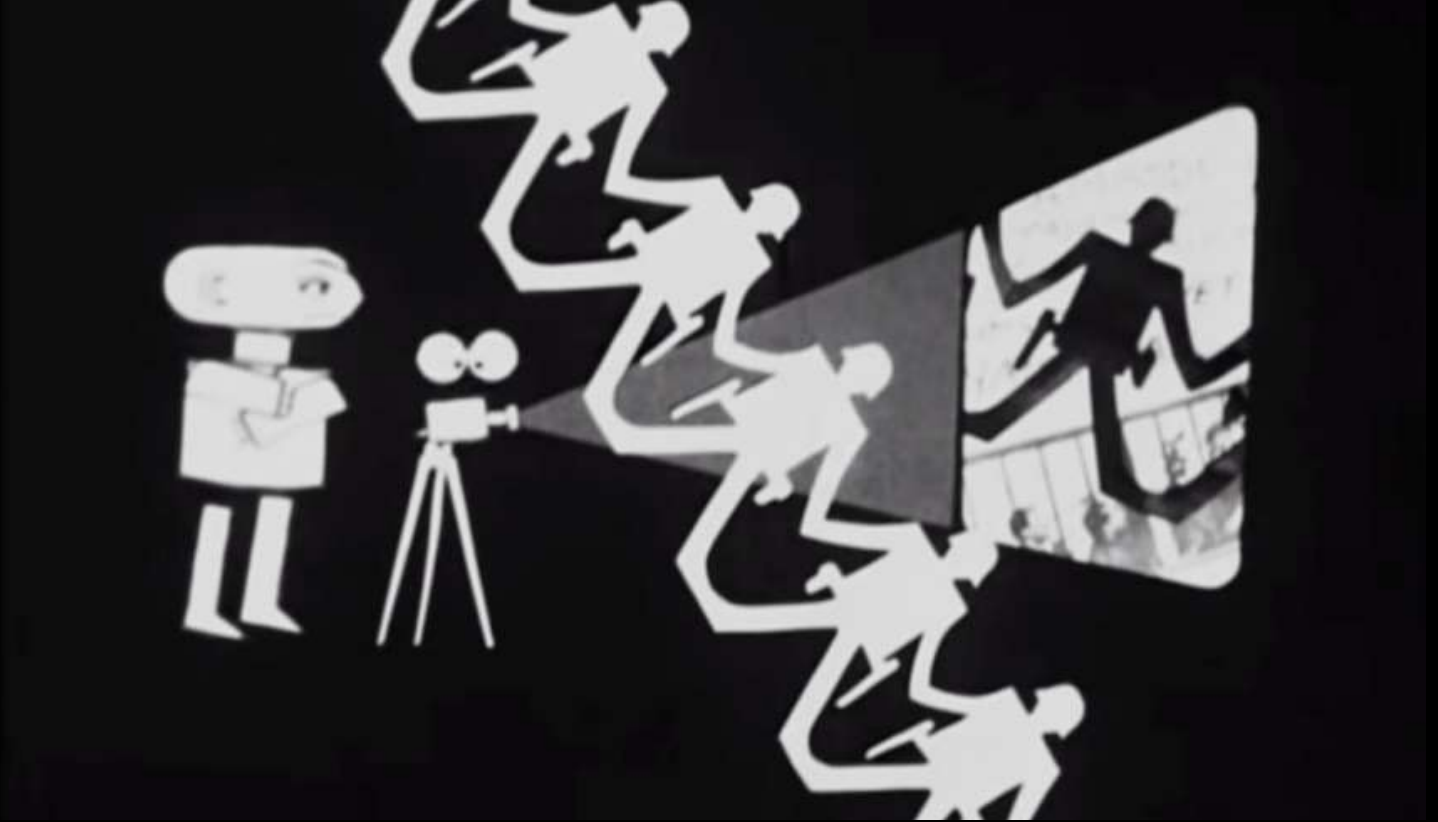


Aaron Taylor-Johnson "Göster Kendini"deki (Kick-Ass) başarısından çok uzakta...



SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”



SANSÜR

Sansür üzerine bir filmin bile sansüre kurban gidebileceğini göstermesi açısından ilginç bir örnek. Bu çalışmanın ilk kez 2012'deki 49. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde gösterilmiş olduğunu belirtelim. Aynı Altın Portakal'ın bu sene sansürle anılması ise ayrıca düşündürücü!

YÖNETMEN Tan Oral
YAPIM 1970 Türkiye
SÜRE 7dk.

TAN ORAL'IN "SANSÜR" İSİMLİ KISA ANIMASYONUNU BUGÜN VIDEO SİTELERİNDE İZLEYEBİLMEK BÜYÜK ŞANS. ZAMANINDA TRT tarafından ödüllendirilen yapım bugüne kadar izleyici karşısına çıkma imkanı bulamamış. Aynı TRT ödül sonrası filmi bir röportajla beraber yayımlayacağını duyurmuş ama gösterim sizlere ömür.

Tan Oral durmamış, 1977 yılında filmi bir kitaba dönüştürmüştü ama bu defa da kitabın kapağına 'tehdide tabidir' yazmışlar ve kitabı 18 yaşından küçüklere yasaklamışlar.

Kitabı okumadık ama belli ki bir tür resimli senaryo kitabı; dolayısıyla filmde yola çıkarak söyleyebiliriz ki, bir çocuğun başrolde olduğu insancıl ve evrensel bir hikayeyi 18 yaşından küçüklere yasaklamak komiktir. Trajiktir. En hasından trajikomedidir.

"Sansür"ün kahramanı elinde kamera börtü böceği çeken, doğayı tanıyan bir çocuk. Başı, kolları ayrı dönen sevimli bir animasyon kahramanı. Ufaklık gözünü

gerçeklere (Adana'da polisin işçilere uyguladığı şiddet) çevirince sansürün kurbanı oluyor. Makas kuşları harekete geçiyor. Oral'ın sembolik tecihleri arasında en az şaşırtıcı olan makas; en çok şaşırtıcı olan ise sansür ağacının kesilip yerine başka bir ağacın boy vermesi oluyor!

Sinematik Yeşilçam sitesinde kitabın incelemesine yer veren Suzan Yılmaz'ın da belirttiği gibi "Sansür"ün bir çocuk filmi olduğunu söylemek zor. Ama yetişkin izleyiciyi sansür konusunda bilgilendirirken küçüklere dönük sembollere başvurduğu da bir gerçek. Fakat sansür üzerine olan bir filmin bile sansüre kurban gidebileceğini göstermesi açısından ilginç bir örnek.

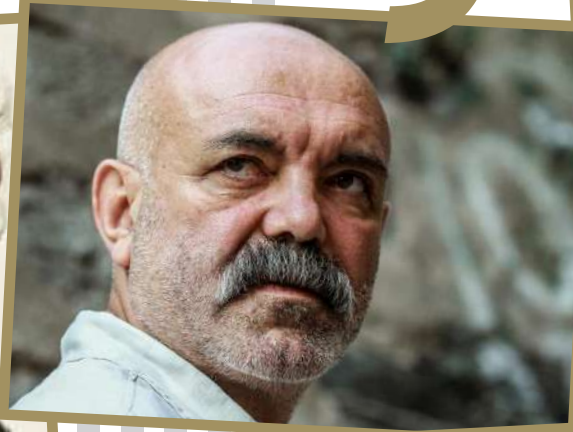
Bu iyi niyetli çalışmanın ilk kez 2012'deki 49. Antalya Film Festivali'nde gösterilmiş olduğunu da belirtelim. Yıllarca izleyici yüzü görmemiş bir filmi gösterme gururuna sahip olan Altın Portakal'ın bu sene sansürle anılması ise ayrıca düşündürücü!

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com



1 - TÜYAP bir fırsat sunuyor

TÜYAP Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı, bu cumartesi kapılarını açıyor. Teması “Sinemamızın 100 Yılı”. Onur yazarı da üstadımız Atilla Dorsay... Bu fuar, açıkçası sinemamızı konuşmak, tartışmak, yeniden 100 yıllık bir tarihe bakmak için önemli bir fırsat. Çok sıkı paneller olacak... İlki 9 Kasım’da saat 14.15’te, Faruk Şüyun soruyor Atilla Dorsay anlatıyor...

2 - Sinemamızda Yeşilçam ve bugün

İkincisi 12 Kasım’da saat 13.00’te, “Türk Sineması: Yeşilçam Ve Bugün” başlığını taşıyor. Sinemamızın Sultan’ı Türkan Şoray, yazar Fûruzan ve yönetmen Onur Ünlü katılıyor. Panelin güzel ve ilginç olacağına şüphe yok...

3 - Sinema yazarlığının dünü bugün

15 Kasım’da sinema yazarları çıkarma yapacak TÜYAP’a. Çünkü saat 13.00’teki söyleşinin başlığı “Atilla Dorsay Ve Sinema Yazarlığı”. Doğan Hızlan yönetiyor paneli. Katılımcılar da sinema yazarları Uğur Vardan ile Alin Taşçıyan ve yazar Ahmet Ümit.

4 - Oyunculuk problemleri

15 Kasım’daki bir diğer panel ise “Yeni Türk Sinemasında Oyunculuk Problemleri” başlığını taşıyor. Saat 15.30’da başlayacak panele Meltem Cumbul, Rıza Kocaoglu, Kerem Fırtına ve Önder Çakar katılacak. Bu problemler neymiş öğreneceğiz...

5 - Sinema ve edebiyat

16 Kasım’da fuarda sinema ve edebiyat ilişkisi masaya yatırılıyor. Son yıllarda bizde iki disiplin arasındaki ilişki ne kadar zayıflamış ortaya çıkacak. Sevin Okyay yönetiyor paneli, konuşmacılar Ercan Kesal ile yönetmen Ümit Ünal.

ROCK FM 94.5

7. CADDE



SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



“ HER FİLMİN RİTMİNİ YALNIZCA YÖNETMENİ BELİRLER. DOLAYISIYLA YÖNETMEN
BİR GEMİ KAPTANI GİBİ DAVRANMALIDIR. ”

Fritz Lang